

Iacobi Menochij

comprehendunt. Ita sanè accusati & pœnis affecti fuerunt multi anno 1483. anno 1511. & anno 1536. ob incisionem lignorum in locis fouæ Lupariæ seu speluncheæ, & Midieianæ, quæ loca habent supra se prædia contentiosa, & illis annexa sunt. Actis autem publicis iurisdictionibus probari fines affirmant Abbas in consil. 62. numero 8. & 9. libro secundo. Alexander in consilio quadragesimo tertio, numero tertio, libro primo. Brunus in consilio trigesimo quartō, numero octavo. Iacobus Puteus in allegationib. de finibus, numero 14. Purpuratus in consilio 374. numero 127. libro secundo. Montanus in tract. de finibus, cap. 52. numero quarto. Cæphalus in consilio 441. numero 21. libro tertio. Natta in consilio 672. numero octavo, libro quatto. Butsatus in consilio 235. numero 28. libro secundo, & Surdus in consilio 429. numero 61. & 62. libro tertio. His allegatis ab eruditissimis quatuor Cöslentibus pro Serenissima Republica Lucensi accedunt Baldus, Archidiaconus, Practicus Papigen, Franciscus Aretinus, Felinus, & Iason, quos refert & sequitur Mascardus in tract. de probationibus, conclusione 403. numero secundo. Idem responderunt Geminia in consilio 100. columna quartæ versic. probatur per commune. & Corneus in consilio 171. numero quartu, libro primo, Parisius in tract. de finibus feudorum, cap. vigesimo quarto. Qualiter probentur num. 8. 9. & 10. Brunus in consilio trigesimoquarto, num. quarto, versic item probatur, & num. 4. Osascus in consilio trigesimoquarto, numero 17. Decianus in consil. 40. numero secundo & tertio, libro quarto. qui cum Osasco de eadem facti specie respondit. & ego in consilio vigesimoprimo, numero primo, lib. primo. Luchinus de Curte in allegationibus pro communitate Sancti Salvatoris aduersus Commune Valentie, numero 16. quæ quidem allegationes impressæ sunt ante tractatū Montani, de finibus regun. qui in specie dixit, confines probari per actum capturæ delinquentis illo in loco: sicut contingit nostro in casu in quo Respu. ipsa Lucensis transmittit curiam ad capiendum bannitos in loco Midicianæ territorij Motroni.

10. Sexto suffragatur, quod fines probantur etiam testibus, cap. cum causam de probat. & ibidem scribunt Abbas & reliqui, & alios quamplures cogerit Mascardus in tract. de probationibus in conclusione 395. Et illis accedunt Corneus in consilio 33. numero septimo & octavo, libro primo. Guido Papæ, questio. 193. columna prima. Porro in casu hoc noltro quamplurium testimonio probatum est, flumen Turtita dividere fines Motroni à finibus Vallicensium. Et licet 11. testes tij attestentur de auditu à suis majoribus; attamen probant: sicuti scribunt permulti doctores allegati à Mascardo in dicta conclusione 395. numero quarto.

Septimo fines antiqui probantur voce communis & fama; & uno ore tradunt Doctores in capitul. cum causam, de probation. Baldus, Cardinalis Zabarella, Guido Papæ, Franciscus Aretinus, Socin. Sen. Gratus Matilius, Montanus, & Natta quos recenseret Mascardus in tracta. de probationibus, conclusione 396. numero primo. Quibus accedunt Paris Puteus in tracta. de finibus feudorum, cap. septimo, incipit. Quia in materia, numero quinto, & cap. vigesimoquarto incipit. Qualiter probentur numero secundo. Berous in consilio leptuagesimo septimo, numero decimo septimo, libro tertio. Osascus in consilio primo, numero 84. & ego ipse in consilio vigesimoprimo, numero decimo sexto, libro primo. Quod communis voce & fama constet prædia hæc contentiosa esse finium Motroni, vel ex eo demonstratur, quod permulti illi testes, de quibus supra, attestati sunt, se sic audiuisse, id quod tūsuscere respondit Parisius in consilio centesimo quar-

tō, numero 116. libro primo. Natta in consilio 672. numero decimoquarto, & alios quāplures refert Ma- scardus in tractatu de probationib⁹ conclusio. 395. numero quarto. Est etiam probata communis hæc vox & fama illis anuquis instrumentis supra commem- moratis, iuxta traditionem Iasonis in l. cum aliquis in fine. C. de iure deliberan. & in consilio 114. columna penultima, in fine, libro primo: & accedunt relati à Crauettā in tracta de antiquitate tēm porum in qua- ta particula p̄imā partis principalis, quæ incipit. Am- pliatur nunc, numero decimoquarto, & in consil. 319: columnā secundā in fine, & Māscardo in tractatu de probationib⁹ in conclusio. 754. numero primo. Et his quidēm instrumentis & testibus constat, famam 13 hanc exortam esse ante litem † huius causæ & contro- versiæ cāptam, quemadmodum iure requiritur, ut in specie probandorū finium post Crauettā & Mōtanum tradit Māscardus in dicto trac. de probationib⁹ in conclusio. 396. in fine.

Octauo & vltimō, rēs hæc vel ex eo quoque pro ip- sa excelsa Rēpubl. Licensi redditur; quod etiam si ad- mittimus prædictas probationes esse solum præsum- 14 ptivas † & conjecturales, attamen coniungi omnes possunt & debent, ad faciendū plenam probationē: cum adeundem finem rendant. Ita in specie respon- dit Aretinus in consilio quadragesimo secundo, nūme- ro tertio, quem secutus est Montanus in tractatu de fi- nibus, capitulo 53. numero quarto. Et accedunt Bar- batia in consilio quinquagesimo sexto, columnā penul- tima & vltima, libro secundo, & alij consigli in tract. de probationib⁹ conclusio. 397. numero octauo. & idem ego ipse respondi in consilio vigesimoprimo, nu- mero 24. lib. 1.

Non obstant nūnc rationes & argumenta, quæ pro Vallicēsib⁹ considerata & deducta sunt ad demon- strandū prædicta prædia contentioſa non esse intra fines Motroni.

Prīmō adducuntur multa instrumēta antiqua ven- ditionum factarum Vallicēsib⁹, de prædijs suis in locis Midicianæ, Grauone & Postumetæ territoriorum Vallici, quæ ob id saltē probant communem vōcem & famam, quam in probandis finibus antiquissimis di- ximus supra.

Respondetur primō, verius esse, quod prædicta in- strumenta dici non possunt antiqua: cum ad summū non excedant annos sexaginta. Et tamen recepta ma- 15 gis opinio est, requiri † cursum centum annorum, ut dicatur tempus antiquum in materia probationum. Ita scripsi in libro secundo, de arbitrijs iudicium. ca- su 3. nume. 6. vbi commēmoravi quāplures, opinio- nem hanc veram esse affirmantes.

Respondetur secundō, admisso citra veri præiudi- cium, quod prædicta instrumenta dici possint antiqua, 16 vel ea ratione non probant, quod instrumenta † inter personas suspectas non æquiparantur bonæ voci & famæ, quemadmodum scribunt Socin. Sen. in consil. 194. numero nono, vers. præterea dico, libro secundo. quem secuti sunt Montanus in tracta. de finibus, ca- pitulo sexagesimo, numero undecimo. & Nata in con- silio 762. numero 41. libro quarto, qui in specie proba- tiones finium ita scribunt.

Quod verò Vallicēses inter quos confecta fuerunt prædicta instrumenta sint personæ suspectæ vel ex eo colligitur, quod si affirmassent prædia à se vendita & empta sita in territorio Motroni, incidissent in penam indictam contra alienantes prædia exteris, ipsaq; ven- ditio nulla exitisset: Est ergo præsumēdūm prædictos 17 Vallicēses id affirmasse, vt reddere eut † contractum validum, iuxta l. tertia. ff. de testamen. militis, & l. quo- ties. ff. de verborum obligat. & copiosè scripsi in com- mentariis de præsumptionib⁹ libro 6. prælump.

Consilium MCI.

3

24 uersitas † ciuitatis, vel Castris non soleant habere prædia in territorio alieno, attamen partes possunt & solent. Ita respondit Corn. in d. conf. 171. nu. 4. in fine & in confi. 333. num. 29. lib. 1. quem fecutus est Montanus in tract. de finibus. cap. 72. nu. 18.

Secundò obijcitur, attestatio quam plurium testimoniis pro ipsis Vallicensibus, qua afferitur probatam vocem & famam antiquam, quod prædicta prædia contentiosa sicut ex finibus ipsorum Vallicensium.

Respondetur primò, prædictis testibus nullam fidem esse adhibendam cum ob id suspecti sint, quod eorum plerique habent similes causas, & controvèrsias: sicuti tradunt Speculator in titulo de teste, numero. 73. & Marsilius in conf. 29. nu. 27. sui quoque dicimus iudicē esse suspectū si ipse litigat simili in causa. Ita post glos. Butr. & Abbatem scribit Ias. in l. aperi-
tissimi. nu. 9. versi. 8. causa C. de iudicijs.

19 Respondetur secundò, prædictos testes † de cōi voce & fama attestantes eam non probare: cum non dixerint, se audiuisse à maiori parte populi: à quibus psonis audierint; & vnde fama hæc originem habuerit: & demum quod ortum habuerit ante litem inchoatā. quemadmodum requisita hæc concurrere debere, vt probata dicatur fama, tradunt post alios Crau. in cōsi.
260. nu. 7. Monta. in tract. de finibus ca. 56. nu. 7. Maſcardus in tract. de probationibus, in concl. 396. in fi. & latissimè in conclus. 748. & 749. Quæ quidein requisita non concurrere hoc nostro in casu pro constati habemus. Tertiò productus dicitur liber æſtimi & Cataſtri, in quo dicuntur descripta prædicta prædia contentioſa tanquam ſcita intra finios Vallicenſium.

20 Et librum estimi † probare terminos & confines affirmant Bald. & Angelus in l.3. C.de natural.li. Alex. in confi.35.nu.4.lib.4.Corn.in confi.333.nu.2.& n. 10.lib.1.Bero.in confi.77.nu.14.lib.3. Mascardus in tract.de probationibus in concl.396.nu.9. Sic & De- cian.in confi.40.num.1.lib.4. & ego ipse alijs multis comprobau in confi.21.nu.18.lib.1.

Respondetur primò, illo in libro *æstimi* nullum pennis verbum de ijs prædijs contentiosis; nec de alijs sitis illa in parte territorij Motroni.

Respondeatur secundò, admissò citra veri præiudi-
cium, quod illo in libro t æstimi descripta sint prædia
hæc contentio:la:attamen illi libro nullā præstandā es-
se fidem: cum non concurrant à iure requisita:nempè
quod fuerit legitimè custoditus t recteque postmo-
dum extractus ; quod nullum in eo sit vitium, quo de
eius falsitate possit suspicari: si cuti post Baldū, Corn.
Puteum, Felinum, Montanum & alios in specie respo-
di in consi. 147.nu. 51. & 52.lib.2. & de eadem facti
specie interrogati idem responderunt Ofascus in cōs.
34.nu.24. & Decian.in consi.40.n.70.lib.4. qui qui-
dem multis alijs modis respondet vt apud eum.

Respondetur tertio, quod cum multi incolae tam Colognoræ quam Midicianæ (Oppida penè annexa his prædijs contétiōsis) multa habeant bona & prædia illis in locis, & descripti non sint in dicto libro æstimi Vallicensium, magna insurgit præsumptio, prædicta prædia non esse intra fines Vallicensium: quia alioqui essent eodem in libro descripta.

Quartò adducuntur subhastationes & venditiones fructuum seu locationes tanquam ex bonis, & prædijs Vallicensium sitis in eorum territorio & finibus.

Respondetur, ex hoc nihil inferri ad territorium & fines: cum simul stare possit, quod prædia sint vnius habitantis in Vallibus: & tamen illa sita & posita sint in territorio Motroni, sicut in specie respondit Oldra. in consl. 176. factum tale est. In vertice montis. in secundo dubio, quem securus est Dec. in l. 1. nu. 44. ff. de iurisd. om. iud. & accedunt Corn. in consl. 171. nu. 4. in fin. lib. 1. Calcan. in consl. 75. nu. 25. & in consl. 90. nu. 15. Montanus in tract. de finibus regund. cap. 98. Bertazolus in consl. 1. nu. 57. & Petra in tract. de fidei com. q. 13. nn. 424. & ego ipse in consl. 21. uu. 8. lib. 1. ubi similibus comprobau. Et accedit: quod licet ym-

Tomus Duodecimus.

Iacobi Menochij

30 possessione finium, in quibus sita sunt dicta prædia, contentiosa, sicuti manifestum est, verisimile est, quod 31 continuauerint, t̄ non autē eam amiserint, vt tradunt gl. Bart. Baldus, & reliqui in l. siue possidetis. C. de probat. & copiose scripti in commentariis de præsumptionibus lib. 6. præsumpt. 64. nu. 1. 2. & 3. & in specie probationis finium responderunt Baldus in consilio 420. Verba Principis, col. vlt. Ita quoque verisimile est dictos Motronenses seu Remp. Lucensem continuasse 32 dominium ditorum finium, non autem amisisse, vt tradunt Bald. in l. si minorem in fi. C. de in integr. resti. min. Alex. in conf. 16. li. 5. & in conf. 81. nu. 9. lib. 7. & alios retuli & probauit in dicto lib. 6. præsumpt. 62. 33 num. 2. Et demum verisimile t̄ illud dicitur quod iuri communi conuenit, sicuti post alios tradit Tiraquelius in l. si vñquam in præfatione numero 60. C. de reuoc. don. Porro iuri cōi conuenit, quod Motronenses, seu Resp. Lucensis sit & nunc in possessione & obti. 34 neat dominium finium, ubi sita sunt prædicta prædia contentiosa, vt in specie respondit Corn. in conf. 171. nu. 4. vers. & qui semel possedit lib. 1.

35 Secundū accedit, quod probatio t̄ illa dicitur fortior & validior quā natura magis consentanea est, vt scribunt Aret. in conf. 44. in fine, Decius in cap. licet causam. nu. 9. & ibidem Bero. nu. 50. de probat. & in specie probationis finium Purpur. in dicto conf. 374. numero 27. vers. & quod verisimilius lib. 1. & Craut. in conf. 949. num. 6. & num. 3. 1. lib. 5. qui sic arguunt à Montibus, qui a natura constituti sunt, vt diuidant territoria & fines. Porro in casu nostro naturę magis cōsentaneum est, quod Vallicensium, seu D. Ducis Mutinae fines se extēdat ultra flumen Iurritę versus Motronenses: cum illud fines diuidat.

36 Tertio & vltimo suffragatur, quod illa dicitur firmiter & fortior probatio, cui lex affisit quā illa, cui resistit: quemadmodum in terminis probandi possessionem vel dominū tradunt Bal. in disputatione, quā incipit, Accusatus de vi turbativa col. vlt. vers. quintō modo & Iaf. in l. naturaliter. §. nihil commune. n. 3. 8. ff. de acq. posse quos lecitus sum in commentariis de retinenda possessione remedio tertio, nu. 722. in li. 2. de arbitr. iud. casu 472. nu. 11. & de præsumptionib. li. 1. q. 29. n. 6. Atqui probationib. Motronenſi seu Reip. Lucensis lex affisit, illis vero Vallicensium seu D. Ducis Mutinae resistit. Ergo probationes Reip. præualere debent. Illa minor argumenti propositio vel ex eo probatur, quod lex præfumit flumen diuidere fines; & prædia esse finium illius Principis & domini, qui circum circa illa habet territorium, & fines; vt sup. diximus.

Tertia est dubitatio, admissio, quod prædicta prædia contentiosa antiquitas fuerint intra fines & territoriū Motroni, sicut, Reip. Lucensis: an præscriptione & curia temporis effecta sint territoriū & finium Vallicensium sicut D. Ducis Mutinae: Et quidem respondendum est, multis rationibus & argumentis effecta minime esse: Sed adhuc sita dici intra fines dicti oppidi Motroni.

Primum, quia ea est iuris regula & doctorum sententia, antiquos fines esse in scriptibiles l. vlt. C. de fun. limithro. li. 10. & scribunt Archid. in c. quicquique. 16. q. 3. Gui. Papa. q. 88. n. 4. qui testatur cōem esse opin. 38 quod quando fines sint distincti præscribi nō possunt sic & Curtius Sen. in conf. 57. incipit. Super eo, quod col. 11. Hier. Montanus in tract. de finib. regun. c. 74. nu. 7. & c. 76. nu. 15. & alijs cōprobant Oſafcus in col. 2. nu. 5. & ego ipse in conf. 21. nu. 21. li. 1. Atqui fines Motroni & aliorum oppidorum Reipub. Lucensis distincti & separati fuerunt sūntque à finibus Vallicensium sicut D. Ducis Mutinae, mediante flumine Turritę. Ergo præscriptione & temporis cursu immutari non potuerunt possuntque.

Secundū, admissio citra veri præiudicium, quod finis t̄ antiqui sint præscriptibiles: attamen præscribi & mutari non possunt facto possidentium prædia in præiudicium Principis & domini ipsorum finium & territoriorum; sicuti respondit Socin. Iunior in conf. 146. n. 16. lib. 3. qui multis similibus cōprobat.

Tertiū admissio etiam citra veri tamen præiudicium, quod facto possidentium prædia præscribi & mutari possint t̄ fines: nihilominus hoc intelligitur, quando Princeps & dñs finium scit & patitur. Ita in specie nunc Corn. in conf. 33. nu. 10. in fi. li. 1. Socin. iun. in conf. 146. nu. 18. & nu. 24. li. 3. Ceph. in conf. 441. nu. 35 li. 3. & Oſafcus in conf. 2. nu. 12. Porro in casu hoc nostro non constat Rempub. Lucensem sciuisse quid actum, factumq; fuerit ab incolis Motronis, & eius finium, nec quid Vallicensibus: cum scietia t̄ facti alieni non præsumuntur. l. verius ff. de probat. & scripti copiose in commentariis de præsumptionibus. li. 6. præsumpt. 23. nu. 5. Et præsertim quando is, qui scire debet, in loco distanti, & remoto habitat: sicuti post alios dixi in dicto lib. 6. de præsumpt. 24. nu. 39.

Quartū admissio quoque, citra veri tamen præiudicium; quod Reipub. Lucensis fuerit sciens eorum, quę gesta & facta erant à Motronēsibus & Vallicensibus. Verumtamen adhuc locus esse non potuit præscriptio ni: cum hoc in casu ad præscribendum & immutandum fines nec titulum nec bonam fidē habuerit, sicuti iure requiritur. l. Celsus. ff. de vsu cap. vbi Bart. & reliqui, & in specie prop̄ Socin. Sen. in conf. 86. num. 9. in fi. lib. 1. & manifeste Parif. in conf. 104. num. 129. nu. 1. & Oſafcus in conf. 2. nu. 6.

Quinto, admissio etiam, quod prædicti Vallicenses, eorumque dñs & Princeps, nempe D. Ducis Mutinae habuerit titulum & bonam fidem: adhuc tamen nullā decursa dici potest t̄ præscriptio. Quidam aduersus Rempub. lucensem, quā nullum recognoscit superiorem (sicuti post alios scripti in conf. 2. nu. 68. lib. 1. Et accedit Alciatus in resp. 206. nu. 5.) Requiritur cursus & præscriptio centum annorum; quemadmodum tradunt Aret. in conf. 153. col. vlt. vers. 3. præmitto, Alex. in conf. 84. nu. 2. lib. 1. Corn. in conf. 268. nu. 23. lib. 4. Soc. Sen. in conf. 86. nu. 13. lib. 1. Peregrinus in tract. de iure fisci lib. 6. tit. 8. nu. 5. & ego ipse in d. conf. 2. n. 26. vbi eiusdem opinionis alios commemorai.

Sexto, quod nulla omnino decursa sit præscriptio vel ex eo probatur, quod statutis & legibus Reipub. lucensis prohibetur, ne quis subditorum alienet immobi lia in exteris & forelēs. Atqui prohibita t̄ acquisitione, ne censeatur etiam prohibita præscriptio t̄ Ita. Ioānes Monacus, lo. Andreas & Geminian. in cap. 2. de præben. Ergo hoc in casu nostro locus esse non potest præscriptioni. Hoc argum. vñs est in specie Socin. Sen. in conf. 86. nu. 11. versi. 4. hæc & nu. 12. lib. 1.

Septimū & vltimo, admissio, citra veri præiudicium, quod prædicta cessarent: attamen adhuc locus non est præscriptioni. Nam finium t̄ præscriptio tunc incipit quando fines ipsi turbantur, vt scribunt glo. Baldus & Puteus, quos sequitur montan. in tract. de finibus. ca. 74. nu. 2. Porro in casu nostro finium turbatio fieri cepit à Vallicensibus solūmodo à biennio vel triennio cōtra. Non ergo dicti potest decursa aliqua præscriptio.

Quarta est dubitatio, an venditio & alienatio prædiorū, de quibus est cōtempio, facta anno 1554. & 1557. ab Antonio Lázari de motrone Ioanni Benedicto de Vallico sit nulla, & ambo incident in pœnā indicata à statuto lucensi: Et nullam esse dicendum est: Nam statutum ipsum amplissimis conceptum verbis irritat & omnino nullos esse declarat has rerum immobiliū 48 alienationes: id quod pro t̄ publica cōique uilitate fancitum esse affiuit Castren. in conf. 89. li. 2. Ri-

pa in

Consilium MCI.

4

pain l. filius fam. §. diui. nu. 80. de leg. 1. Alciat. in resp. 53. nu. 14. secundum impressionem antiquam lugdunensem, Cepha. in conf. 246. nu. 38. lib. 2. & Decia. in conf. 33. nu. 2. lib. 1.

Non obstant nunc aliqua, quā obici posse videtur ad demonstrandum prædictam alienationem, dici nō posse nullam ad commodum & utilitatem hæredum dicti Antonij venditoris nunc agentium.

Primū obici forte potest, prædictos actores nō posse detegere turpitudinem t̄ dicti Antonij sui antecessoris, vt tradunt Signorolus in conf. 180. incipit. Si queratur Iason in l. iusurandum quod ex conuentione. §. procurator. nu. 28. ff. de iure iura: Antonius Burgess in cap. ad nostram. num. 30. de emptio. & uend. & Ruin. in conf. 123. nu. 1. in fin. lib. 1. sicuti nec potuisset eam allegare ipsem Antonius venditor l. trāfaktionē C. de transact. & tradunt Bart. Iason & reliqui in d. §. procurator.

Respondeatur primū, liceat allegare propriam turpitudinem t̄ sui antecessoris, quando actus gestus repugnat publica uilitati. Ita in claris terminis alienatis immobilia in forensim contra dispositionem statutū prohibentis respondit. Calcan. in conf. 126. nu. 4. Ruin. in conf. 123. nu. 1. lib. 1. sicuti nec potuisset eam allegare ipsem Antonius venditor l. trāfaktionē C. de transact. & tradunt Bart. Iason & reliqui in d. §. procurator.

Respondeatur secundo: permittum esse allegare propriam turpitudinem t̄ quando actus fuit gestus contra legis dispositionem. Ita Bald. in l. creditor. lib. ff. de seruo dato manumissi. in l. non dubium. col. 9. C. de legibus & in l. 1. C. plus valere quod agitur, Iaf. in d. §. procurator. n. 30. vers. limit. & Ruin. in conf. 125. nu. 5. lib. 1. & in conf. 72. nu. 1. lib. 5.

Respondeatur tertio, concessum iure esse allegare propriam t̄ turpitudinem iam detectam; sicuti scribunt Bart. in dicto. §. procurator. nu. 5. vers. aut suam turpitudinem allegat; & ibidem Alex. num. 9. & Iason. nu. 27. in fine. & num. 28. Felinus in ca. tercio loco. n. 8. de præsumptio. Seraphinus in Tract. de priuilegiis iuramenti, priuilegio. 59. col. vlt. vers. 2. dico, & Hondondeus in conf. 46. nu. 37. lib. 1.

Secundo videtur posse obici, prædictum Io. Benedictum emporē nō incidisse in aliquam pœnam propter rea quod tamquam forensis t̄ ignarus dispositionis statuti lucensis habuerit iustā cautam credendi, quod emere & acquirere potuerit, ut in specie respondit Plotus in conf. 19. num. 93. Ita quoque bona fides excusat, ut in specie respondit Alcia. in resp. 479. num. 42. secundum impressionem antiquam Lugdunensem.

Respondeatur, prædictum Io. Benedictum non habuisse iustam causam credendi vbi licuisse emere & acquirere dicta prædia. Nam certum est, prædictum Io. Benedictum scienter emisse à dicto Antonio tam quam subditio Reip. Lucensis & ob id non potuerit negare illum talum fuisse leg. si vt proponas §. 1. ff. de noī. testam. vbi Baldus, qui idem docuit in l. 2. §. quod obseruari ff. de iure iura. Iaf. in l. licet. n. 8. C. de procurat. Ruin. in conf. 58. num. 5. lib. 3. Decius in conf. 655. num. 2. & Neuiz. in conf. 13. nu. 8. Est etiam satis certum, prædictum Io. Benedictum sciuisse prædia à se empta esse intra fines & territorium Motroni sicut Reip. Lucensis: cum hoc esset notoriū & ipse met, & si verbis enunciatis, confessus est inemptoris instrumento. Et demū præsumit dictū Io. Benedictum sciuisse dispositionem statuti Lucensis prohibentis alienationes: cum habitaret Vallici loco parum distanti ab oppido Motroni: & quia ad eum pertinebat inquirere, an posset, vel non posset emere, argumento l. qui cum alio ff. de reg. iuris, & in specie clavisque his terminis post alios scripti in commentariis de præsumptio. lib. 3. præsumpt. 88. num. 13. & 14. de Forensi emente à Ciue contra prohibitionem factam à statuto, ne in Forensim faciat alienationes.

Tertio videtur posse obici, quod prædictus Io. Be-

- 1 Uxorū acquisitiones, facta & constatae matrimonio, præsumuntur ex bonis viri.
- 2 Præsumptionem iuris tolli præsumptione etiam habentis. num. 3.
- 4 L. Quintus. ff. de dona, præsumptionem tolli cum mulier est industria.
- 5 Obstetricas, ac similem personam, præsumi non ex viri bonis acquirere.
- 6 Mulierem diuitem non præsumi acquisuisse ex bonis viri pauperis.
- 7 Acquisitiones factae per uxorem diuitem, non præsumi ex viri bonis.
- 7 Mulierem aliena administrantem non præsumi ex viri bonis acquirere.
- 8 Mulierem, ad quam maritus concessit, præsumi ex propriis acquisuisse.
- 9 Præsumptiones hominis sunt, que non reperiuntur scripta.
- 10 Præscriptionem hominis quandoque habere vim: ac si iuris esset.
- 11 L. Quintus. ff. de dona, præscriptionem non facile tolli.
- 12 Mulierem assertioni non credi, licet vidue, quod non ex mariti bonis acquisierit.

Præ-